

חזרה מהודאת בעל דין בדבור ובמעשה 26

1. בבא בתרא ל: "ההוא דאמר ליה לחבריה" (three lines from top) עד "ההוא דאמר ליה לחבריה" (second wide line)

ההוא דאמר ליה לחבריה: מאי בעית בהאי ארעא? אמר ליה: מפלניא זבינא ואכלתיה שני חזקה. אמר ליה: פלניא גזלנא הוא, אמר ליה: והא אית לי סהדי דאתאי אימלכי בך, ואמרת לי זיל זבין! אמר ליה: השני נוח לי, הראשון קשה הימנו; אמר רבא: דינא קאמר ליה. כמאן? כאדמון! דתנן: העורר על השדה וחתום עליה בעד - אדמון אומר: השני נוח לי, הראשון קשה הימנו; וחכ"א: איבד את זכותו! אפילו תימא רבנן, התם עבד ליה מעשה, אבל הכא דבורא עביד איניש דמיקרי ואמר

2. כתובות כב. "תניא נמי הכי אמרה אשת איש" עד כב: "תנא מיניה"

תניא נמי הכי: אמרה אשת איש אני, וחזרה ואמרה פנויה אני - אינה נאמנת, ואם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת; ומעשה נמי באשה אחת גדולה, שהיתה גדולה בנוי וקפצו עליה בני אדם לקדשה, ואמרה להם מקודשת אני, לימים עמדה וקידשה את עצמה, אמרו לה חכמים: מה ראית לעשות כן? אמרה להם: בתחלה שבאו עלי אנשים שאינם מהוגנים, אמרתי מקודשת אני, עכשיו שבאו עלי אנשים מהוגנים, עמדתי וקדשתי את עצמי; וזו הלכה העלה רב אחא שר הבירה לפני חכמי באושא, ואמרו: אם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת. בעא מיניה שמואל מרב: אמרה טמאה אני, וחזרה ואמרה טהורה אני, מהו? אמר ליה: אף בזו אם נתנה אמתלא לדבריה - נאמנת

3. סנהדרין כט. "תניא נמי הכי מנה לי בידך" עד "ואין טוענין למסית"

תניא נמי הכי: מנה לי בידך, אמר לו: הן. למחר אמר לו: תנהו לי! - אמר לו: משטה אני בך - פטור. ולא עוד אלא, אפילו הכמין לו עדים אחורי גדר, ואמר לו מנה לי בידך, אמר לו: הן. - רצונך שתודה בפני פלוני ופלוני? - אמר לו: מתיירא אני שמא תכפיני לדין. למחר אמר לו: תניהו לי! אמר לו: משטה אני בך - פטור

4. סנהדרין כט: "ההוא דהוה קרו ליה קב רשו" עד "ההיא דהוה קרו ליה עכברא"

ההוא דהוה קרו ליה קב רשו, אמר: מאן מסיק בי אלא פלוני ופלוני. אתו תבעוהו לדינא קמיה דרב נחמן. אמר רב נחמן: אדם עשוי שלא להשביע את עצמו

5. ר"ן כתובות ט: (בדפי הרי"ף) ד"ה גמ' אמתלא וכתב הרא"ה ז"ל" עד ד"ה אמרה

אם נתנה אמתלא לדבריה. הואיל ונתנה אמתלא לדבריה נאמנת ואפילו לאחר כדי דיבור וכתב הרא"ה ז"ל דאי אמרה מקודשת אני לפלוני לא מהימנינן לה בשום מגו אלא אם כן הוא מודה בדבר דכיון שהודית שנתקדשה לו לאו כל כמינה לחוב לו ולהפקיע עצמה ממנו

6. כתובות עב. "דאמר רב יהודה הוחזקה נדה" עד "ולא קוצה"

דאמר רב יהודה: הוחזקה נדה בשכינותיה, בעלה לוקה עליה משום נדה

ורש"י ד"ה הוחזקה נדה בשכינותיה

הוחזקה נדה בשכינותיה - שראוה לובשת בגדי נדות ולבעלה אמרה טהורה אני ושמשה

7. טור יורה דעה סימן קפ"ה "כתב הרמב"ן" עד "היה משמש"

אמרה לבעלה טמאה אני ואחר כך אומרת טהורה אני אינה נאמנת ואם נותנת אמתלא לדבריה שאמרה לו כן תחילה מפני שלא היה בה או דבר כיוצא בזה נאמנת כתב הרמב"ן הוחזקה נידה בשכינותיה ואח"כ אומרת טהורה אני אפי' נותנת אמתלא לדבריה שאומרת לא לבשתי בגדים אלו אלא שלא תטרידני עכשיו כי לא הייתי בריאה אינה נאמנת ע"כ ר"ל כיון שראינה לובשת בגדי נידותה הוי כאילו ראינו שראתה שאז אינה נאמנת לומר לא ראיתי ותימה הוא וכי עדיף הוחזקה נדה בשכנותיה מכשאומרת בפירוש טמאה אני שנאמנת שוב לומר טהורה אני ע"י אמתלא היה משמש עם הטהורה ופירסה נדה לא יפרוש מיד אלא ינעוץ צפורניו בארץ ולא יזוז ממקומו עד שימות האבר ויפרוש באבר מת

8. שלחן ערוך יורה דעה אי"ג

טבח שעשה סימן בראש הכבש השחוט, שיהא נראה שהוא טרפה, וגם היה אומר שהוא טרפה, ואח"כ אמר שכשר היה ולא אמר כן אלא כדי שלא יקחו אותו וישאר לו ליקח ממנו בשר, כיון שנתן אמתלא לדבריו, נאמן

9. ט"ז יורה דעה א' ס"ק כ"ב

אמתלא לדבריו נאמן. בב"י מביא כן בשם רשב"ץ וראייתו מפ"ב דכתובו' מאשה שאמרה לבעלה טמא' אני דנאמנת אח"כ לומר טהורה אני כשנותנת אמתלא לדבריה שנזכר לקמן סי' קפ"ה וק"ל דהא כתב שם בשם רמב"ן אם הוחזקה נדה בשכינותיה דהיינו שלבשה בגדים המיוחדים לנדותיה לא מהני אמתלא וכתב ב"י הטעם בשם רשב"א דמשום אונס מיקרי ואמרה אבל לעשות מעש' כולי האי ללבוש בגדי נדה אינה לובשת עכ"ל הרי דאין מחלק אלא בין דבור למעשה דכל שהוא אינו דבור אלא מעשה לא מהני אמתלא ומאי שנא הכא במעשה זה שעשה השוחט סי' בראש הכבש ואין לחלק בין מעשה למעשה ותו דגם לבישת בגדי נדה הוא מעשה כל דהו דהא סגי בלבישת סינר המיוחד לנדותיה והמעייין בתשובת מהר"ק סי' פ"ז יראה דלבישת בגדי נדה אינו סי' גמור דאמר שם אימור לא נזדמנו לה בגדי טהרותה כו' הרי לפניך דאפ"ה לא מהני אמתלא ועל הרשב"ץ עצמו לק"מ דאפשר דס"ל כדעת הטור בסי' (קפ"ז) [קפ"ה] דאפילו הוחזקה נדה מהני אמתלא אלא דאנן קי"ל כרמב"ן דלעיל א"כ לא קי"ל ג"כ כהך דרשב"ץ. אחר שכתבתי זאת מצאתי בד"מ בסי' קכ"ז שכתב אהך דרשב"ץ וז"ל וצריך לדקדק בסי' קפ"ה מנדה דלבשה בגדי נדה דלא מהני אמתלא ואולי יש לחלק וצ"ע עכ"ל ע"כ נראה שאין להקל בפסק דש"ע בכאן בזה מאחר שרמ"א הניחו בצ"ע

נקודות הכסף סימן א

וקשה לי כו'. קושיא זו כבר תירצה הב"ח בסוף סימן קפ"ה [ד"ה ומ"ש רבינו ותימה] [זזה לשון הב"ח בסימן קפ"ה, דיש לחלק גבי טבח לא היה באפשרי בענין אחר משא"כ הכא גבי נדה אפשר שתאמר טמאה אני ולא היה לה ללבוש בגדי נדות] [נה] ע"ש. וגם בתשובת רמ"א [סימן ב] [שהבאתי] לקמן סימן קפ"ה ס"ק ה' [כתב כן] ע"ש:

10. שב שמעתתא ו:ח מתחילת דבריו עד "אמנם לפי"

כתב בתשובת מוהרי"ן לב חלק א' שאלה מ"ג כלל ו' סי' ל"ט וז"ל מצאתי כתוב בתשובות רבני פרובינציא במעשה שהיה בימיהם בטוליטולה על איש אחד שהוציא קול שקידש את בתו בעודה קטנה, ונשבע שקידשה לפלוני בן פלוני ואחר כך עמדה זאת האשה ונשאת לאחר והי' נותן אביה אמתלא, והגיעו הדברים לכל חכמי פרובינציא וצרפת, וקצת מהם היו אומרים שהיו חולקין דדוקא באשה אמרו בגמרא ואם נתנה אמתלא לדבריה אבל לא באב, ומשום דאמרינן בגמרא פרק האומר לדידיה הימניה רחמנא לדידה לא הימניה רחמנא, והאב הימניה רחמנא כשני עדים בבתו ומש"ה אינו מועיל אמתלא עכ"ל ע"ש, והיינו מהא דאיתא פרק האומר [קידושין סג, ב] גבי אב שאמר קדשתי את בתי איבעיא להו מהו ליסקל על ידו רב אמר אין סוקלין על ידו ורב אסי אמר סוקלין, רב אמר אין סוקלין כי הימניה רחמנא לאיסורא לקטלא לא הימניה, רב אסי אמר סוקלין לכולה מלתא הימניה רחמנא, אמר רב אסי ומודינא באומרת נתקדשתי